

ОТЪ БѢСОВЕ, И КОИ-ТО СТОДѪХЪ ВЪНЬ ОТЪ НЕ-
ГОВО-ТО ЖИЛИЩЕ, ПРИЕМАШЕ И ИСЦѢЛЯВАШЕ,
ПОДОБНО И ДРУГЫ МНОГО БОЛѢЗНИ. ИЗЪ ТОЛ-
КОВА МНОЖЕСВО, ЩО ДОХОЖДАШЕ ПРИ АНТОНІА,
И КОЕ-ТО ОТЪ ДЕНЬ НА ДЕНЬ СѢ УГОЛЕМАВАШЕ,
ПРѢКЪСѢ И РАЗДѢЛИ АНТОНІА ОТЪ ОНѢСѢ ТИ-
ШИНѢ И БЕЗМЪЛВІЕ, ДѢТО ТОЙ ЖЕЛАДШЕ И
ТЪРСЕШЕ. ЗА ТОВА РЕШИ ДА СѢ ПРѢМАХНЕ ОТЪ
ОНОВА МѢСТО; ТОЙ СИ ЗЕМА МАЛКО ХЛѢБЦЪ
И, БЕЗЪ ДА ГО ВИДИ НѢКОЙ, ИЗЛЕЗЕ СКРЫ-
ШОМЪ, ТА ОТИДЕ КРАЙ МОРЕ-ТО ДО ВРѢГА, ДА
ЧАКА КОРАБЪЛЪ, КОЙ-ТО ДА ГО ЗАНЕСЕ НАДАЛЕЧЕ.
ТАМЪ ДОДѢТО ЧАКАШЕ УМИСЛѢНЪ, ЗАЧЮВА МУ
СѢ ОТГОРѢ ГЛАСЪ, КОЙ-ТО ГОВОРѢШЕ: „АНТО-
НІЕ! КАКЪ, И НАКАДѢ ОТИВАШЬ?“ ТОЙ ПОЗНА
ИЗВѢСТНЫЙ НЕМУ ГЛАСЪ И, БЕЗЪ СТРАХЪ, ОТ-
ГОВОРІ: СПОКОЙСТВІЕ, ОТЧЕ; ТѢКЪ АЗЪ ВЕЧЕ
НЕСЪМЪ СПОКОЕНЪ; НАРОДЪ СѢ УМНОЖАВА И
АЗЪ ИЗРЕКОХЪ ДА СѢ ПРѢМАХНА ДАЛЕЧЕ ВЪ
ГОРНѢ ТИВІАДЖ. ПАКЪ СѢ ЧЮ ГЛАСЪ ОТГОРѢ:
„АКО БЫ ДА ОТНДЕШЬ ВЪ Г. ТИВІАДЖ, И ТАМЪ
ТА ЧАКА ДВОЕНЪ ТРѢДЪ; ИЗЪ АКО НАИСТИННѢ
ТЪРСИШЬ САМОТІНЪ И УЕДИНЕНІЕ, ТО БЪРВИ И
ОТДАЛЕЧИ СѢ НАВЖТРѢ ВЪ ПЪСТЫНѢ-ТА.“
ТОГАВА АНТОНІЙ ЗАПЫТА: ИЗЪ КОЙ ЩЕ МИ ПО-